

Van: [redacted]@bij12.nl>
Verzonden: donderdag 20 februari 2025 16:46
Aan: [redacted]@fryslan.frl>
Cc: [redacted]@fryslan.frl>; [redacted]@fryslan.frl>
Onderwerp: RE: Verzoek om toepassing waarborgfunctie van de provinciale schadevergoedingsregeling ex artikel 7.19 lid 2 Waterwet

Hallo [redacted],

Ik heb terugkoppeling van onze jurist binnen de ACSG. Hieronder in blauw zijn reactie.

Op basis van zijn reactie zou ik zeggen dat hier de 5-jaars termijn geldt voor de verjaring, omdat [redacted] in 2013 al eerder een gelijk verzoek heeft ingediend. Met het indienen van dat verzoek kun je volgens mij stellen dat hij toen al op de hoogte was van de schade en de daarvoor aansprakelijke partij (voorwaarden voor verjaringstermijn van 5 jaar). Overigens is de provincie op grond van artikel 7.19 Waterwet niet de aansprakelijke partij, maar in dit geval wel degene die een eventuele schadevergoeding toekent en uitkeert.

Als [redacted] de verjaring niet heeft gestuit, kan het daarmee door de provincie worden afgedaan, via de verjaringstermijn van 5 jaar. Zelfs bij hantering van de verjaringstermijn van 20 jaar is de schade ook verjaard als deze niet is gestuit. De provincie zal wel zelf een beroep moeten doen op de verjaringstermijn van 5 jaar.

Als jullie nog aanvullende vragen hebben, hoor ik het graag.

(PS: ik ben volgende week afwezig.)

Groeten van [redacted]

Inderdaad een interessante vraag .

[redacted] is weer diep in de materie gedoken en bestookt de provincie thans met een grote hoeveelheid stukken en achtergrondinformatie. Opvallend is dat hij niettegenstaande de uitspraak in 2014 deze kwestie weer opnieuw aan de orde stelt en een gelijksoortig verzoek /vraag neerlegt bij de provincie.

Al snel doet zich hierbij de vraag voor op welke wet het verzoek/claim van [redacted] aan de provincie is gestoeld . De wetten die de revue passeren zijn achtereenvolgens de Grondwaterwet (artikel 40) , de Waterwet(artikel 7.19 lid 2) en de Omgevingswet (Overgangsbepalingen).

De basis/grondslag van zijn vordering zijn de respectievelijke gedoogplichten en(als laatste) artikel 7.19 lid 2 van de Waterwet . [redacted] gaat hier uitvoerig op in.

Wel is het goed allereerst op te merken dat de beweerdelijk geleden schade de periode 1962 tot en met 1997 bestrijkt

Al snel komt hierbij de vraag op of hier geen sprake is van verjaring (waarop de provincie zich zou kunnen beroepen)

Hieronder zal ik ingaan op ;

- 1) De Waterwet
- 2) Het Overgangsrecht (Waterwet naar Omgevingswet)
- 3) Schade
- 4) Verjaring

Ad I)Allereerst de Waterwet:

Artikel 7.19 Waterwet

1. Hij, die op grond van artikel 7,18 eerste, tweede of derde lid een vordering kan doen met betrekking tot schade in verband met een watervergunning voor het onttrekken van grondwater of het infiltreren van water als bedoeld in artikel 6.4 of 6.5, onderdeel B, dan wel krachtens een verordening van een waterschap, kan eerst aan gedeputeerde staten van de provincie waarin de in artikel 7.18 bedoelde onroerende zaak geheel of grotendeels is gelegen verzoeken een onderzoek in te stellen.

2 Indien een onroerende zaak is gelegen in een gebied waarin de grondwaterstand invloed ondergaat van meer dan één onttrekking en blijkens het onderzoek niet of niet binnen redelijke termijn is vast te stellen door welke onttrekking de schade die de onroerende zaak ondervindt wordt veroorzaakt, kennen gedeputeerde staten de rechthebbende ten aanzien van die onroerende zaak op zijn verzoek een vergoeding van de kosten van ondervanging van de schade danwel schadevergoeding toe. De rechthebbende is in dat geval gehouden tot overdracht van de rechten welke hij tegenover derden mocht kunnen doen gelden.

Ad II) Overgangsrecht Waterwet naar Omgevingswet

Hieronder nog even de specifieke voor deze casus van belang zijnde bepalingen van het Overgangsrecht ;

Vordering schadevergoeding gedoogplicht onttrekken grondwater of infiltreren van water

Het overgangsrecht voor schade door de gedoogplicht voor het onttrekken van grondwater, of infiltreren van grondwater bij een watervergunning op grond van artikel 5.27, Waterwet, is geregeld in artikel 4.76, Invoeringswet Omgevingswet.

Als vóór de inwerkingtreding van de Omgevingswet schade door zo'n gedoogplicht is ontstaan, dan blijft daarop het oude recht van toepassing. Tot het oude recht behoren in ieder geval de artikelen 7.18 en 7.19, en de bepalingen in de verordening van het waterschap als bedoeld in artikel 7.19, lid 1, van de Waterwet.

Als vóór de inwerkingtreding van de Omgevingswet een vordering voor schadevergoeding is ingediend op grond van artikel 7.18, lid 2, van de Waterwet, dan blijft het oude recht van toepassing:

- tot het tijdstip waarop tegen het vonnis geen rechtsmiddel meer open staat (het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan)

- bij toewijzing van die vordering, totdat de toegewezen schadevergoeding volledig is betaald

Heeft de eigenaar van de onroerende zaak voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet een vordering tot overname van de onroerende zaak op grond van artikel 7.18, lid 3, van de Waterwet ingediend? Dan blijft het oude recht van toepassing tot het

tijdstip waarop het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan en, bij toewijzing van die vordering:

- de eigendom van de onroerende zaak is overgenomen, en
- de overnemingsom volledig is betaald

Kan het tijdstip waarop de schade aan een onroerende zaak is ontstaan niet, of niet binnen een redelijke termijn worden vastgesteld? Dan is op de vordering op grond van artikel 7.18, lid 2 of lid 3, van de Waterwet, de Omgevingswet van toepassing.

Ad III)Schade

Er zijn diverse regels over schade. Ik beperk mij hier tot schade aan onroerende zaak door het onttrekken of infiltreren van water .

Als vóór de inwerkingtreding van de Omgevingswet schade aan een onroerende zaak (artikel 7.18, Waterwet) is ontstaan door onttrekken of infiltreren van water, dan blijft het oude recht van toepassing. Dit staat in artikel 4.76, lid 1, van de

Invoeringswet Omgevingswet.

Als vóór de inwerkingtreding van de Omgevingswet een vordering door een gebruiker van een onroerende zaak is ingediend, dan blijft het oude recht van toepassing:

- tot het tijdstip waarop tegen het vonnis geen rechtsmiddel meer open staat (het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan)
- bij toewijzing van die vordering, totdat de toegewezen schadevergoeding volledig is betaald

Dit staat in artikel 4.76, lid 2, onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet.

Als vóór de inwerkingtreding van de Omgevingswet een vordering door een eigenaar van een onroerende zaak is ingediend, dan blijft het oude recht van toepassing tot het tijdstip waarop het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, en bij toewijzing van die vordering:

- de eigendom van de onroerende zaak is overgenomen, en
- de overnemingsom volledig is betaald

Dit staat in artikel 4.76, lid 2, onder b, van de Invoeringswet Omgevingswet.

Als het tijdstip waarop de schade aan een onroerende zaak is ontstaan niet, of niet binnen een redelijke termijn kan worden vastgesteld, dan is op de vordering van de gebruiker of eigenaar van de onroerende zaak, de Omgevingswet van toepassing.

Dit staat in artikel 4.76, lid 3, van de Invoeringswet Omgevingswet.

Ad IV) Verjaring

Het onderwerp /aspect verjaring is een aangelegenheid die op het bordje ligt van de schadeveroorzakende dan wel aangewezen partij, althans deze partij en hij alleen ,bepaalt of hij al dan niet een beroep wil doen op verjaring.

Zoals ik al eens eerder heb aangegeven vind ik dat wij als ACSG ons hiervan verre moeten houden en ons moeten beperken tot het vaststellen van een al dan niet aanwezig causaal verband, maar dit terzijde .

Verjaring :

Artikel 3:310 lid 1 BW bepaalt dat een schadevergoedingsvordering in ieder geval verjaart twintig jaar na de schadeveroorzakende gebeurtenis. Het is niet altijd even duidelijk wat de schadeveroorzakende gebeurtenis is, of wanneer die heeft plaatsgevonden. Het is dus ook niet altijd even duidelijk wanneer de vordering in ieder geval is verjaard.

De woorden in ieder geval zijn gewichtig: de Hoge Raad onderstreepte (letterlijk) de betekenis daarvan in zijn arrest van 25 juni 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZC2934 (rov. 5.1). In ieder geval betekent dus ook dat de vordering verjaart als de schadelijder niet weet dat hij of zij een vordering heeft, of deze überhaupt niet kan instellen. De reden voor deze hardheid is de rechtszekerheid: zowel de schadelijder als de schadeveroorzaker moeten op enig moment verder met hun leven kunnen zonder aanspraak op schadevergoeding te maken of te hoeven vrezen. Bovendien vervagen geheugens en verdwijnt bewijs, zodat het vaststellen wat zich (mogelijk) heeft afgespeeld het risico van giswerk in zich draagt. Niet alleen het strenge in ieder geval, maar ook het woord gebeurtenis uit de verjaringsbepaling gaf de Hoge Raad meermaals aanleiding tot rechtsvorming.

In 2019 heeft de Hoge Raad dit harde oordeel in het Parkeergarage Zandvoort-arrest (HR 22 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:412) enigszins genuanceerd . Centraal stond daarin aansprakelijkheid voor schade veroorzaakt doordat de in 1974 gebouwde oprit naar een parkeergarage zo lang en hard tegen een wand had gedrukt, dat die wand schuin was komen te staan en gesloopt moest worden. Onderzoek wees uit dat een combinatie van een slechte grondkering onder de oprit en het jarenlange op- en afrijden van auto's en busjes tot de scheefstand had geleid (rov. 3.1). Dit samenstel van factoren riep vragen op over wat de gebeurtenis was die de schade had veroorzaakt, en wanneer die gebeurtenis had plaatsgevonden. Het hof oordeelde dat de aanwezigheid van de oprit (zonder grondkering) en de druk van het gewicht daarvan en van de auto's en busjes die daarop reden sinds het bouwjaar, de gebeurtenis is waardoor de schade aan de muur was ontstaan De Hoge Raad oordeelde dat het voortdurende karakter van de zo gedefinieerde gebeurtenis betekende dat die gebeurtenis niet tot één tijdstip kon worden herleid. Daardoor zou het aanvangsmoment van de verjaringstermijn ook niet kunnen worden vastgesteld (rov. 3.5.2), met alle nadelige gevolgen voor de rechtszekerheid van dien. Voor dit bijzondere geval oordeelde de Hoge Raad daarom dat de verjaringstermijn begon te lopen zodra de schadeveroorzakende gebeurtenis was opgehouden. Voor dit oordeel verwees de Hoge Raad naar de hierboven genoemde bijzondere verjaringsregels voor lucht- en watervervuiling – kennelijk was het oordeel van de Hoge Raad dat die bijzondere verjaringsregels alléén golden voor de specifieke gebeurtenissen genoemd in artikel 3:310 lid 2 BW ook verjaard

In ieder geval twintig jaar na een schadeveroorzakende gebeurtenis verjaart de schadevergoedingsvordering. Die termijn is hard – zelfs als de schadelijder niet bekend is met de schade of met het bestaan van de vordering kan hij of zij geconfronteerd worden met deze verjaringsregel. De hardheid van de regel dient de rechtszekerheid: op enig moment moet een geschiedenis in de geschiedenis blijven, ook in gevallen van voortdurende gebeurtenissen en voortdurend nalaten.

Wat betreft verjaring is in casu van belang of de schadeveroorzakende gebeurtenis al dan niet een voortdurend karakter heeft . Bij grondwateronttrekkingen is er meestal sprake van een voortdurend karakter. Dit betekent dat de verjaringstermijn (20 jaar) begint te lopen zodra de onttrekking (= de schade veroorzakende gebeurtenis) echt is opgehouden te bestaan(= daadwerkelijk is beëindigd) , dan wel is vastgesteld kunnen worden wanneer de schade is ontstaan.

Wanneer de onttrekking(de vraag is overigens : welke ?) nog steeds plaatsvindt ontstaat de schade ingeval wat betreft de landbouwschade juridisch gezien elk jaar opnieuw. Schade die 20 jaar of langer geleden is ontstaan is overigens inmiddels verjaard.

Achtergrond informatie :

Vijfjarige verjaringstermijn

Artikel 3:310 BW regelt twee verjaringstermijnen, een vijfjarige en een twintigjarige. Voor de 'vijfjarige' is vereist dat de benadeelde met de schade en met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. Dit impliceert -in beginsel- dat de schade moet zijn ontstaan waarvan de vergoeding kan worden gevorderd. Deze bepaling is dus eigenlijk een toepassing van artikel 3:313 BW: het lopen van een verjaringstermijn veronderstelt de opeisbaarheid van de vordering. De schadevergoeding kan echter reeds opeisbaar zijn terwijl de hoogte van de schade nog niet vaststaat.

Hetzelfde geldt indien nog niet vaststaat op welke wijze de schade zal worden berekend. Wanneer er scheuren ontstaan in de muren van een pand als gevolg van een onttrekking, is het duidelijk dat er zaakschade is (reparatiekosten, waardevermindering). Het is nog niet duidelijk of de schade is veroorzaakt door de onttrekking. Het staat ook nog niet vast hoe de schade zal worden berekend: abstract of concreet. Echter, wanneer eenmaal vaststaat dat de schade is veroorzaakt door de onttrekking begint de verjaringstermijn te lopen vanaf het moment dat het causaal verband is vastgesteld, ongeacht de wijze van berekening (abstract of concreet); niet pas wanneer, ingeval van concrete berekening, de herstelkosten daadwerkelijk zijn gemaakt.

Indien de schade uit praktische overwegingen abstract berekend wordt (bijvoorbeeld gewasschade), wordt -bij een voortdurende onttrekking- een jaarlijks te vergoeden bedrag vastgesteld op basis van de reeds geleden schade. De onttrekking van grondwater veroorzaakt als het ware een voortdurende (inkomens)schade. In dit geval vangt de vijfjarige verjaringstermijn aan elke keer wanneer de schade als gevolg van de onttrekking optreedt. Op dat moment wordt benadeelde geacht bekend te zijn met de schade, ook met die waarvan te verwachten is dat zij in de toekomst zal worden geleden

Nb. In het verleden hebben wij als ACSG hiervoor een termijn van 10 jaar aangenomen.

Twintigjarige verjaringstermijn

Voor de twintigjarige termijnen van artikel 3:310 BW is alleen het tijdstip waarop de gebeurtenis plaatsvond beslissend. De andere vereisten (bekendheid met de schade en de aansprakelijke persoon) gelden niet. Deze termijn loopt dus ook indien de schadevergoeding nog niet opeisbaar is. De twintigjarige termijn houdt in dat indien een vergunninghouder aanvangt met de onttrekking hij gedurende twintig jaar kan worden aangesproken op het vergoeden van de schade.

Wat betreft gebouwschade kan de schade zich pas vele jaren later voordoen. Indien de schade dus na twintig jaar optreedt is de vordering tot schadevergoeding verjaard.

Het behoeft geen betoog dat deze regel ongunstig is voor benadeelde in situaties waarin geruime tijd verstrijkt tussen het tijdstip van het schadeveroorzakende evenement en het tijdstip waarop de schade zich openbaart.

De termijn van twintig jaar loopt dus meteen van af de gebeurtenis en is uiteindelijk fataal. En ook dus wanneer de benadeelde binnen die twintig jaar geen kennis heeft gekregen van de schade en/of aansprakelijke persoon (Zie H.R. 3 november 1995, NJ. 1998, 380)

Het verjaringsrecht wordt stevast in verband gebracht met de rechtszekerheid, ook de dader/aansprakelijke persoon moet immers op zeker moment weten waar hij aan toe is.

In artikel 3:310 lid 2 BW wordt hiermee rekening gehouden wat betreft milieuschade: is de schade een gevolg van verontreiniging van lucht, water of bodem dan verjaart de rechtsovereenkomst tot vergoeding van de schade in ieder geval door verloop van dertig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is ingetreden.

Hoge Raad:

Sedert 1992 is op het terrein van het verjaringsrecht een aantal ingrijpende wijzigingen door gevoerd. Ook in de rechtspraak worden met enige regelmaat belangrijke vragen op het gebied van de verjaring aan de orde gesteld.

Spectaculair is de rol die de Hoge Raad heeft ingevuld aan de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid op dit terrein van het recht.

De Hoge raad heeft wat instrumenten te voorschijn getoverd om een rechtvaardige oplossing mogelijk te maken. Zo heeft hij voorkomen dat de korte termijn begint te lopen in gevallen waarin de benadeelde, hoewel bekend met schade en dader niet in staat is een vordering in te dienen en dit is toe te rekenen aan de aansprakelijke persoon.

Verder gaat de redelijkheid en billijkheid een rol spelen bij een beroep op verjaring in geval van milieuschade en bepaalde beroepsziekten.

De Hoge Raad heeft beslist dat de redelijkheid en billijkheid, afhankelijk van de omstandigheden, aan een beroep op verjaring in een dergelijk geval in de weg kunnen staan. (Zie Hoge Raad 28 april 2000, NJ 2000 430 en 431).

Verder speelt de redelijkheid en billijkheid een rol bij een beroep op verjaring in geval van milieuschade en bepaalde beroepsziekten.

In de meeste gevallen is uiteraard aan de orde de korte verjaringstermijn.

De rechtvaardiging van de korte verjaringstermijn wordt hierin gezocht dat de benadeelde /eiser niet onnodig lang met het geldend maken van zijn vordering dient te wachten.

Hierbij is van belang dat in het huidige recht de verjaring betrekkelijk eenvoudig, namelijk door een enkele schriftelijke mededeling (art. 3: 317 BW) kan worden gestuit.

Kort gezegd komt het er op neer dat van de benadeelde kan worden gevergd dat hij wanneer hij eenmaal bekend is geworden met zijn schade en de daarvoor aansprakelijke persoon binnen betrekkelijk korte tijd actief wordt ofwel door een vordering in te stellen dan wel door de verjaring te stuiten.

De Hoge Raad heeft in een aantal zaken uitspraken gedaan over het bekendheidsvereiste (Zie Hoge Raad ; 6 april 2001, NJ. 2002, 383 en 20 april 2001, NJ.2002, 384);

Hij die zich beroept op deze korte verjaringstermijn dient te stellen en te bewijzen dat de benadeelde daadwerkelijk bekend was met de schade en met de daarvoor aansprakelijke persoon.

Onder bekend is geworden met dient te worden verstaan daadwerkelijke bekendheid met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon (Zie Hoge Raad 6 april 2001, NJ.2002 383) Het enkele vermoeden van het bestaan van schade is onvoldoende om aan te nemen dat er sprake is van daadwerkelijke bekendheid met de schade. In het algemeen zal deze vereiste mate van zekerheid pas aanwezig zijn wanneer deze oorzaak door een deskundige is vastgesteld.

De korte verjaringstermijn staat niet alleen in het teken van de rechtszekerheid maar ook van de billijkheid.

De eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon moet naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad worden opgevat als daadwerkelijke bekendheid., zodat het enkele vermoeden van het bestaan van de schade niet volstaat. (Zie Hoge Raad 24 januari 2003, NJ.2003 ,300)

Het enkele vermoeden van het bestaan van schade is onvoldoende om aan te nemen dat er sprake is van daadwerkelijke bekendheid met de schade. In het algemeen zal deze vereiste mate van zekerheid pas aanwezig zijn wanneer deze oorzaak door een deskundige is vastgesteld. Zie Hoge Raad 6 april 2001, NJ.2002 383.

Voorts heeft de Hoge Raad beslist dat indien de benadeelde zijn vordering niet kan stellen die aan de schuldenaar moeten worden toegerekend het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de schuldenaar zich erop zou mogen beroepen dat de vijfjarige verjaringstermijn is begonnen te lopen op het zojuist genoemde tijdstip.

De korte verjaringstermijn gaat dan pas in wanneer de omstandigheden niet langer verhinderen dat de vordering kan worden ingediend.

Bij uitspraak van 31 oktober 2003, Rechtspraak van de Week 2003 nr.169 heeft de Hoge Raad bepaald dat de korte verjaringstermijn, gelet op de strekking van art.3:310 lid 1, pas begint te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van die schade in te stellen.

Uit de rechtspraak van de Hoge Raad (HR) blijkt dat de verjaringstermijn ook ingaat als benadeelde op dat moment het geldend recht niet zou kennen of het geldende recht niet zou kunnen kennen. Hierbij heeft de HR in dit verband overwogen dat uit het Saelman-arrest (31 oktober 2003, LJN:AL8168) niet volgt dat voor het gaan lopen van de verjaringstermijn vereist is dat de benadeelde niet slechts daadwerkelijk bekend is met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon, maar ook met de juridische feiten en omstandigheden. Het stellen van die eis zou niet in overeenstemming zijn met het voor een behoorlijk verloop van het rechtsverkeer te aanvaarden uitgangspunt dat een beroep op rechtsdwaling in het algemeen niet kan worden aanvaard en zou tot rechtsongelijkheid aanleiding geven waar juridische kennis niet in gelijke mate bij een ieder aanwezig is. Het zou ook in strijd met de rechtszekerheid zijn wanneer de aanvang van de verjaringstermijn afhankelijk zou zijn van het tijdstip waarop de benadeelde juridisch advies inwint. Ook de billijkheid, die in het Saelman-arrest is overwogen bij de korte verjaringstermijn, naast de rechtszekerheid van betekenis staat het stellen van die eis in de weg.

De benadeelde zou immers zonder hinder van deze verjaringstermijn kunnen profiteren van een eerst later bekend geworden inzicht in de juridische situatie op het moment van het ontstaan van de schade, terwijl de aansprakelijke persoon zijn gedrag heeft gericht naar de toen geldende inzichten.

Ook een rechtsvordering tot vergoeding van schade heeft niet het eeuwige leven Enkel tijdsverloop heeft tot gevolg dat niet meer dan een natuurlijke verbintenis overblijft.

Zoals hierboven aangegeven verjaart een rechtsvordering tot vergoeding van schade of tot betaling van een bedongen boete door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade of de opeisbaarheid van de boete als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden en in ieder geval door verloop van twintig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt of de boete opeisbaar is geworden. (art.3. 310 , eerste lid ,BW)Dat het BW leidend is blijkt ook uit de jurisprudentie van de Raad van State (LJN BU3718, zaak nr. 201103953/1/H2, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State d.d. 9 november 2011) .

De Afdeling zegt dat volgens de uitspraak van de Afdeling van 22 april 2009 in zaak nr. 200805473/1 (LJN BI1836) voor de beoordeling van de tijdigheid van een verzoek om nadeelcompensatie aansluiting worden gezocht bij de verjaringsregeling van het BW en het daaraan ten grondslag liggende rechtzekerheidsbeginsel. Dat uitgangspunt geldt niet alleen, indien in een regeling geen termijn is opgenomen, waarbinnen een verzoek om schadevergoeding moet worden ingediend, maar ook bij de invulling van de bepaling in de toepasselijke artikelen 3 van de Verordening schadeschap Luchthaven Schiphol en van de Regeling Nadeelcompensatie dat een verzoek zo spoedig als redelijkerwijs mogelijk moet worden ingediend. In artikel 12 van de Regeling nadeelcompensatie Verkeer en Waterstaat 1999 is, ook blijkens de toelichting erop, aansluiting gezocht bij de verjaringsregeling van artikel 3:310 lid 1 BW. Anders dan appellant stelt, beogen deze regelingen niet af te wijken van die verjaringsregeling, maar sluiten zij juist daarbij aan.

Zoals de Hoge Raad heeft overwogen in onder meer zijn arresten van 26 november 2004 (LJN AR1739) en 10 september 2010 (LJN BM7041), is voor de aanvang van de verjaringstermijn vereist dat een benadeelde bekend is met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon. Niet vereist is dat de benadeelde ook bekend is met de juridische beoordeling van die feiten en omstandigheden.

Conclusie:

Mijn advies/suggestie is om in de eerste plaats na te gaan of hier sprake is van verjaring. Men kan op goede gronden gaan zitten op de termijn van 5 jaar. Maar voor de zekerheid ook op de twintig jarige termijn. Opmerkelijk is dat men nu (2025) met het litigieuze verzoek komt. Het betreft beweerdelijk gelden schade over de periode 1962 tot en met 1997. De laatst genoemde schade zou verjaard zijn in 2017. Uit de stukken blijkt voorts niet dat partij [REDACTED] de verjaring heeft gestuit. Bij brief van 8 februari 2013 heeft partij [REDACTED] de provincie Friesland verzocht om vergoeding van de door hem in de periode van 1971 tot 1997 geleden schade als gevolg van andere grondwateronttrekkingen in en nabij Terwisscha dan die door het drinkwaterbedrijf.

(29 oktober 2014) Ook naar de uitspraak van de Raad van State in 2014 is voor zover dezerzijds is na te gaan geen actie meer ondernomen.

Van: [REDACTED] <[REDACTED]@frysland.nl>

Verzonden: donderdag 30 januari 2025 13:20

Aan: ACSG <acsg@bij12.nl>

CC: [REDACTED] <[REDACTED]@frysland.nl>; [REDACTED] <[REDACTED]@frysland.nl>

Onderwerp: FW: Verzoek om toepassing waarborgfunctie van de provinciale schadevergoedingsregeling ex artikel 7.19 lid 2 Waterwet

U ontvangt niet vaak e-mail van [REDACTED] <[REDACTED]@frysland.nl>. [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Tav [REDACTED]

Beste [REDACTED]

Nog bedankt voor het verhelderende gesprek van vanochtend. Hierbij stuur ik je de schadeclaim die [REDACTED] op 10 januari jl. bij provincie Fryslân heeft ingediend. De schade betreft de periode van 1962-1997 en is gedaan o.g.v. artikel 7.19 tweede lid

Waterwet. [redacted] beroept zich er op dat dit recht op deze claims van toepassing is ogv art. 4.21 invoeringswet Omgevingswet. De claim bedraagt overigens maar liefst 3,7 miljoen Euro!

De tekst van dit artikel voeg ik even bij:

Artikel 4.21 (nadeelcompensatie Waterwet)

1. Als voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet schade is veroorzaakt door de uitoefening van een taak of bevoegdheid als bedoeld in artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet, blijft het oude recht van toepassing op een verzoek om schadevergoeding dat wordt ingediend binnen vijf jaar nadat de schade zich heeft geopenbaard of de benadeelde redelijkerwijs op de hoogte had kunnen zijn van de schade, maar in ieder geval binnen twintig jaar na de schadeveroorzakende gebeurtenis.
2. Het oude recht blijft van toepassing op het verzoek om schadevergoeding tot het besluit onherroepelijk wordt en, bij toewijzing van het verzoek, de toegewezen schadevergoeding volledig is betaald.
3. Afdeling 4.1 is in die gevallen niet van toepassing.

Zoals besproken lijkt het er op dat de schadeclaim (gelet op art. 4.21 Invoeringswet Ow) inmiddels ruimschoots is verjaard. Deze had op zijn laatst in 2017 moeten worden ingediend..... En dan hebben we het nog niet eens over schade uit 1962, want die is in 1982 al verjaard.

Tevens ben ik van mening dat dit schadeverzoek veel te weinig informatie bevat voor de provincie om op basis daarvan een besluit te kunnen nemen.

Zoals afgesproken bespreek ik dit graag samen met jou en jullie jurist en ik stel voor dat ook mijn collega [redacted] daarbij dan gelijk aanschuift.

Mei freonlike groetnis,

[redacted]

Senior jurist Water en Omgevingsrecht
Team Bodem, Water en Wadden/domein Beleid en Strategie
Telefoonnummer 058-[redacted]
[redacted]@fryslan.frl
werkdagen ma-do

Tweebaksmarkt 52 (besikersadres)
Postbus 20120, 8900 HM Leeuwarden
(058) 292 5925 / provincie@fryslan.frl
fryslan.frl

Van: [redacted]@planet.nl <[redacted]@planet.nl>

Verzonden: vrijdag 10 januari 2025 12:56

Aan: [redacted]@fryslan.frl>

Onderwerp: Verzoek om toepassing waarborgfunctie van de provinciale schadevergoedingsregeling ex artikel 7.19 lid 2 Waterwet

Beste [redacted], hierbij het formele verzoek van [redacted] om toepassing waarborgfunctie van de provinciale schadevergoedingsregeling ex artikel 7.19 lid 2 Waterwet voor de geleden schade

die veroorzaakt is door onttrekking van grondwater zonder direct aanwijsbare of geen aanwijsbare veroorzaker in het door de ACSG vastgestelde hydrologische effectgebied van de winning Terwisscha en de daarbij horende notitie en de berekening van de geleden schade

Mogelijk kunnen we op korte termijn een afspraak maken om bij jou op kantoor om de zaak door te nemen en te bespreken.

Met vriendelijke groet,

Senior adviseur grondwaterschade

  @planet.nl
0516-

<< Disclaimer >>

Persoansgegevens en privacy
De provinsje Fryslân giet sekuer mei jo persoansgegevens om en hannelet neffens de Algemene verordening gegevensbescherming en de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming. Lês [hji](#)r ús Privacyferklearring.

Persoansgegevens en privacy
De provincie Fryslân gaat zorgvuldig om met uw persoonsgegevens en handelt overeenkomstig de Algemene verordening gegevensbescherming en de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming. Lees [hier](#) onze Privacyverklaring.

Toelichting grondslagen

In dit document kunt u secties vinden die onleesbaar zijn gemaakt. Deze informatie is achterwege gelaten op basis van de Wet open overheid (Woo). De letter die hierbij is vermeld correspondeert met de bijbehorende grondslag in onderstaand overzicht.

J Art. 5.1 lid 2 sub e

Het belang van de openbaarmaking van deze informatie weegt niet op tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van betrokkenen